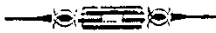

ния законъ на чловѣческии духъ, прѣдъ неговата свѣсть (съ категорически императивъ), това е вече достатъчно, щото физическии и ограниченъи свѣтъ, да бждатъ подчинени на безкрайнии свѣтъ на морала. Ето защо въ чловѣческии животъ всичко е тѣи клатливо и измѣнчиво, съ исключение само на едната религия и нравственнитѣ принципи на живота. И това не е удивително, защото съ тѣхъ се и държи чловѣческии животъ, нѣщо което доста блистателно се доказва отъ цѣлата история на чловѣчеството.

Слѣдва.

Науката противна ли ѣе на религията.

(Продължение и край.)

Ренанъ, който въ своятъ атеизмъ въ нищо не отстъпва на Волтера, въ книгата си „за бждицето на науката“, просто се отчайва Въ помѣнатото си дѣло той дошелъ до печалното си убѣждение: че науката не е въ положение да даде положителенъ отговоръ нито на едно отъ ония вѣчни въпроси съ които се занимава чловѣческии умъ отъ вѣкове; че чловѣческиитѣ разумъ е „идолъ“, комуто служи днешното врѣме, и че той—разумътъ нищо не създава, а напротивъ е сила, която само руши. — За „Религията на Разума, която Ренанъ е проповѣдвалъ прѣзъ цѣлия си животъ, казва: то е „дрѣнкалка“ и нищо повече. Въ туй сѣщо съчинение Ренанъ признава арактически, че религията и църквата сѣ много по-важни отъ разума и науката. Въ края на живота си, Ренанъ за общо голѣмо чудо на своитѣ съотечественници смиренно и съ благоговѣние почналъ дори да изпълнява и обрядитѣ на Римската църква и съ дълбока религиозностъ се отнасялъ къмъ вѣрата на своитѣ съотечественници. А-